ВЪ ГРОБИЩАТА

Откъсъ изъ романа „Томъ Сойеръ", отъ Маркъ Твенъ

Въ 9 и пол. часа, Томъ и Сидъ бѣха пратени да си легнатъ, както обикновено си лѣгаха. Тѣ си казаха молитвитѣ и Сидъ скоро заспа. Томъ бѣ буденъ и чакаше съ нетърпение. Когато му се струваше, че почти се е съмнало вече, часовникътъ удари десеть. Това бѣ да се отчае човѣкъ. Той би се мѣталъ и би се мърдалъ, както бѣ обзетъ отъ безпокойство, но се боеше да не разбуди Сидъ. Затова стоеше мирно и гледаше въ тъмнината. Малко по-малко срѣдъ тишината почнаха да се долавятъ едва уловими шумове. Цъкането на стенния часовникъ ставаше все по-ясно и по-ясно. Стари греди почнаха да пукатъ. Заскърца и стълбата. Отъ стаята на леля Поли идваше равномѣрно глухо хъркане. Нѣкъде си зацвъртѣ единъ щурецъ. Надалече излая куче, на което се отзова друго. Томъ се измъчваше. Но изведнажъ той чу жаловито мяукане. Наблизо се отвори прозорецъ; нѣкой извика „дяволъ да те вземе!" и хвърли една праздна бутилка, която се счупи съ шумъ. Томъ скочи, облѣче се набързо и се измъкна презъ прозореца. Той измяука предпазливо нѣколко пъти, следъ това скочи на покрива на бараката, която се намираше подъ прозореца, и оттамъ на земята. Хъкълбери Финъ бѣ тамъ, съ своята мърдава котка. Момчетата тръгнаха [illegible] изчезнаха въ мрака. Следъ [illegible] и ядохъ [illegible] единъ часъ тѣ вече газѣха презъ високата трева на гробищата.

Това бѣха гробища на върха на единъ хълмъ, на около два километра отъ града. Тѣ бѣха оградени съ дървена ограда, която се бѣ навела навътре на едни мѣста, и навънъ на други, и която не бѣ права никъде. Въ тѣхъ растѣха буйно треви и бурени. Всички стари гробове бѣха хлътнали въ земята. Вѣеше лекъ вѣтрецъ и дърветата шумолѣха. На Томъ му се струваше, не че шумолятъ дърветата, а че духоветѣ на мъртвитѣ се оплакватъ задето ги безпокоятъ. Той и Хъкълбери говорѣха плахо и много тихо, защото и времето, и мѣстото и преобладаващата тържествена тишина действуваха силно на духоветѣ имъ. Тѣ намѣриха високия новъ гробъ, който търсѣха, и се свиха подъ заслона на три голѣми брѣста, които растѣха на нѣколко крачки отъ гроба.

Тѣ стояха така доста дълго, безъ да говорятъ. Далечното бухане на единъ бухалъ бѣ единственият звукъ, който нарушаваше тишината. Томъ не можеше да търпи повече това мълчание. Той каза тихо на Хъкълбери:

— Хъкъ, ти вѣрвашъ ли, че на мъртвитѣ имъ се харесва това, дето сме тукъ?

— Бихъ искалъ да знамъ,— отговори Хъкъ. — Колко е тихо тукъ, нали?

— Да, много тихо.

Последва мълчание, презъ време на което и двамата мислѣха напрегнато. Следъ това Томъ пошепна:

— Какъ мислишъ, Хъкъ, Хосъ Уилиамсъ дали ни чува като говоримъ?

— Разбира се, че ни чува. Най-малко духътъ му ни чува.

По едно време Томъ хвана своя другарь за ръката и каза:

— Ш!

— Какво има, Томъ? — И двамата се приближиха единъ до другъ съ туптящи сърдца.

— Ш! Отново! Не го ли чувашъ? Ето! Сега то се чува ясно!

— Боже, Томъ, тѣ идатъ, нѣма лъжа. Какво ще правимъ?

— Не знамъ. Мислишъ ли, че ще ни видятъ?

— О, Томъ, тѣ виждатъ въ тъмни[illegible] като котки. Защо [illegible] ойдохъ...

— Не бой се, тѣ надали ще ни закачатъ. Ние не правимъ нищо. Ако стоимъ тихо, тѣ можеби и съвсемъ нѣма да ни забележатъ. Слушай!

Двѣтѣ момчета се наведоха заедно и едва дишаха. Отъ другия край на гробищата долетѣха глухи гласове.

— Вижъ тамъ! — пошепна Томъ. — Какво е това?

— Огненъ дяволъ. О, това е ужасно.

Къмъ тѣхъ наближаваха неопредѣлени фигури, които носѣха старомоденъ тенекиенъ фенеръ, който пъстрѣше земята съ безбройни малки свѣтли петна.

— Това са дяволитѣ, — каза Хъкъ, като треперѣше отъ страхъ. — Трима! Боже, Томъ, ние си отидохме отъ тоя свѣтъ! Можешъ ли да се молишъ?

— Ще се опитамъ, но ти не се бой, тѣ нѣма да ни сторятъ зло. — И той почна да се моли както можеше: —Сега азъ си лѣгамъ да спя, азъ...

— Ш!

— Какво е това, Хъкъ?

— Това са хора. Поне единиятъ отъ тѣхъ. Азъ познавамъ гласа му. Това е гласътъ на Мъфъ Потърсъ.

— Не може да бъде!

— Хващамъ се на басъ. Не се мърдай. Той не чува много. И, освенъ това, пиянъ е — както винаги.

— Добре, азъ нѣма да вдигамъ шумъ. Сега тѣ се спрѣха. Пакъ идватъ. Азъ познавамъ гласа и на единъ другъ. Това е Джо индиецътъ.

— Да — тоя престъпенъ мелезъ! Бихъ предпочелъ тѣ да бѣха дяволи. Какво ли търсятъ тукъ?

Шепненето замрѣ съвсемъ, защото тримата души бѣха стигнали до гроба и стояха на нѣколко крачки отъ скривалището на момчетата.

— Ето го, — каза третиятъ отъ дружината и вдигна фенера. Момчетата познаха и него: той бѣ младиятъ докторъ Робинсонъ.

Потърсъ и Джо индиецътъ носѣха носило, на което имаше вече и две лопати. Тѣ свалиха товара си и почнаха да разкопаватъ посочения гробъ.

САМО СЪ НОЖИЦА И ХАРТИЯ

Съ помощьта на ножицата могатъ да се направятъ твърде

интересни ленти отъ еднообразни фигури.

Прегънете нѣколко пъти една хартия (тя може да бъде и цвѣтна), и тогава изрѣжете каквато фигура си намислите.

Напримѣръ, можете да си направите хоро, въ което са наловени момчета. Ако искате да имате такава картина, изсѣчете цѣлото бѣло поле въ първата начална фигурка, а черното да остане.

Ако искате въ хорото да бъдатъ само момичета, изсѣчете бѣлотата на втората начална фигурка.

Когато разтворите следъ това хартията, ще се появи хорото. Може да си направите и друга лента. Напримѣръ котка и мишка, куче и гъска и пр.

КОБРА

Никъде по свѣта нѣма толкова голѣми и опасни змии, както на Малайския полуостровъ. Отъ тия опасни змии има особено страшни два вида: обикновената кобра и така нареченатa „царска кобра". Царската кобра е не само най-отровна, но и най-голѣма. Нейната дължина достига до 6—7 метра. Интересно е, че царската кобра не е толкова опасна за човѣка, защото, ако той не я закача, тя никога не го напада. Тя е особено опасна за животнитѣ, съ които се храни. Нейната отрова е смъртоносна и действува само за нѣколко минути. Царската кобра е много лукава. Това се вижда отъ честитѣ борби, които тя води съ другитѣ голѣми змии и ги побеждава.

Тази огромна змия не е безполезна. Туземцитѣ я ловятъ най-много за нейната кожа, която изпращатъ въ голѣмитѣ европейски и американски градове за приготовление на чанти и обувки. Освенъ това, ловятъ я и за отровата ѝ, отъ която се прави змийски серумъ за впръскване въ тѣлото на ухапани отъ отровни змии.

СВѢТОВНИ ПИСАТЕЛИ

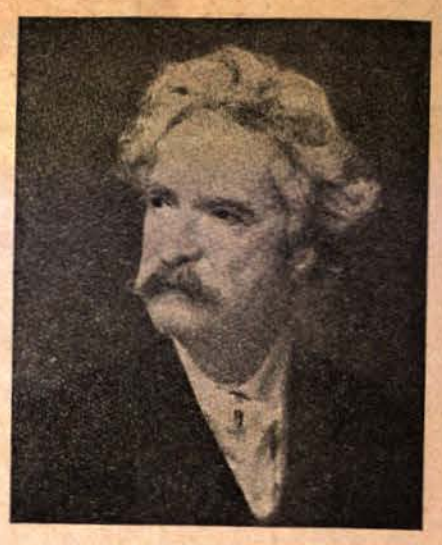

Маркъ Твенъ

Роденъ е презъ 1835 година въ щата Флорида, Америка, а е починалъ презъ 1910 година въ Рединг.

Маркъ Твенъ е прочутъ американски писатель. Написалъ е много весели разкази и романи, които са преведени на почти всички езици. Най-прочутитѣ негови книги са: „Приключенията на Томъ Сойеръ", „Принцътъ и просекътъ", „Хъкъ Финъ, приятельтъ на Томъ Сойеръ" и др.

Хуморътъ на Маркъ Твенъ прави работитѣ му не само приятно и забавно четиво, но изпълва душата съ истинска духовна радость и наслада.

МОЕТО КОТЕНЦЕ

Имамъ котенце игриво.
То е пъстричко и живо,
съ свѣтли, хубави очи —
гледа що да закачи.
Взехъ отъ мама тънка нищка,
свихъ, завързахъ топче книжка,
и подхвърлихъ туй „мишле"
до самото му носле.
Почнахме игра тогава
съ Муцка — весела забава.
Скача книжното мишле,
а следъ него де не сврѣ
тази палавница малка,
моята игрива Муцка,
розовото си носле,
пъргавото си краче!

Възкресия Ангелова

Открива се подписка за записване абонати на новата — ШЕСТНАДЕСЕТА ГОДИНА — 1941 — на списание **БЪЛГАРСКА МИСЪЛ** органъ на Върховния читалищенъ съюзъ въ България. Гл. редакторъ **Проф. М. Арнаудовъ**, редакторъ **Георги Крънзовъ**. **Годишенъ абонаментъ 120 лв. За абонатитѣ и настоятелитѣ на „Славейче" се отстъпва за 100 лв. На предплатилитѣ до 15 мартъ БЪЛГАРСКА МИСЪЛ** ще даде **безплатна премия** новата книга на проф. М. Арнаудовъ **„Борци и мечтатели"**, литературни портрети (Ст. Михайловски, Ал. Константиновъ, Т. Г. Влайковъ, П. К. Яворовъ, К. Христовъ и Димчо Дебеляновъ). Всичко за списанието се изпраща на адресъ: **БЪЛГАРСКА МИСЪЛ** — София, ул. Чумерна, 29. Пощенска чекова сметка 4767. Телефонъ 3-22-06.

Григоръ Угаровъ

ВЕЛИКИЯТЪ ЦАРЬ

Въ една далечна страна живѣеше великъ и мъдъръ царь. День и нощь той мислѣше за своя народъ. Обичаше добритѣ и работни хора.

— Всички трѣбва да се трудятъ и честно да живѣятъ! — казваше великиятъ царь.

Преследваше мързеливцитѣ, затваряше пияницитѣ и крадцитѣ. По цѣли нощи не спѣше той отъ тежки мисли. Искаше да премахне всѣко зло отъ своето царство, та да настане щастливъ животъ за всички. И когато брадата му побѣлѣ до косъмъ, а очитѣ му загаснаха, като два прегорѣли въглени, той въздъхна дълбоко и заповѣда:

— Ако се намѣри единъ юнакъ, който да премахне злото отъ моето царство, ще му дамъ два товара злато!

Мина много време отъ тогазъ.

Единъ день предъ златния тронъ на царя се изправи като скала единъ човѣкъ. Ръцетѣ му приличаха на желѣзни лостове. Той стоеше като столѣтенъ дъбъ, и като дишаше брадата на царя треперѣше, а тронътъ се клатѣше.

Юнакътъ направи поклонъ.

— Азъ мога да премахна злото! — рече той съ дебелъ и страшенъ гласъ. Ножътъ ми хвана ръжда отъ чакане равенъ юнакъ да се роди, съ който да си премѣря силитѣ! Искамъ да излѣза на борба съ това проклето зло!

— Добре, — поклати глава царьтъ, — върви!

Великанътъ излѣзе. Стъпкитѣ му раздрусаха двореца. Отъ покрива се срутиха две керемиди и се разбиха на земята.

Бутна вратата той, тя се откачи и падна до оградата. Излѣзе навънъ и тръгна по широката земя да гони злото.

Дълго скита по пътищата, изъ горитѣ, въ голѣмитѣ градове. Три пъти премина далечната страна. После потъна сякашъ въ земята.

Единъ день на царската врата потропа пътникъ. Слугата отвори и изтръпна. Погледна го съ изблещени очи, свитъ като мравка въ краката му. Такъвъ голѣмъ човѣкъ той не бѣше виждалъ никога.

— Защо чукашъ?

— При царя отивамъ!

Слугата му отвори. Мечешкитѣ стъпки на страшния пътникъ забиха като камбани изъ двореца.

Влѣзе той при великия царь, стори му поклонъ и започна:

— Азъ съмъ онзи юнакъ, който тръгна да гони злото!

— Премахна ли го? — попита царьтъ.

— Не го намѣрихъ, защото злото се крие въ сърдцето на човѣка! Азъ съмъ слабъ за тамъ! Не мога да го премахна! Потърси юнакъ, който да може да влѣзе въ човѣшкото сърдце!

Като си излѣзе страникътъ, великиятъ царь повика най-мъдрия си съветникъ.

— Кажи ми ти, какъ може да се премахне злото отъ човѣшкото сърдце! Кой юнакъ може да свърши тая работа? Има ли такъвъ?

— Има! — отвърна мъдрецътъ.

— Кой е той и какъ се нарича?

— Добрата книга, царю! Само тя може да влѣзе въ човѣшкото сърдце и да премахне злото! Нейната сила е велика!